

Arrest

nr. 233 970 van 12 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. ASSELMAN *loco* advocaat G. GASPART en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Venezolaaans staatsburger te zijn geboren te Puerto Cabello, waar u ook steeds verbleef wanneer u in Venezuela was. Tussen 2004 en 2006 werkte u in de administratie van de douane. In 2003 en 2004 nam u deel aan verschillende oppositieactiviteiten tegen president Chavez. U ondertekende onder andere een petitie om het ontslag van de president te vragen. Iedereen die deze petitie ondertekende werd volgens u beperkingen opgelegd bij alle staatsgerelateerde aangelegenheden. Op die manier zou u een job mislopen hebben bij een staatsbedrijf.

Om die reden besloot u in augustus 2006 naar de Verenigde Staten te vertrekken. U reisde legaal met een werkvisum en woonde er in Tampa, Florida. Uw visum bleef echter maar een maand geldig, daarna verbleef u er illegaal. U werkte er als poetshulp en hielp mensen die u kende door hun administratie in orde te maken en door op hun kinderen te passen. U leerde er uw vriend kennen, hij is Venezolaan van Colombiaanse origine. Hij verbleef illegaal in de Verenigde Staten. Jullie kregen één dochter samen, N.A.N.S. (CGVS-kenmerk 18/15040), geboren op 13 juli 2009 te Tampa. Zij heeft de nationaliteit van de Verenigde Staten. Op 18 januari 2017 werd u terug naar Venezuela gedeporteerd. U keerde terug naar Puerto Cabello en woonde er bij de moeder van uw vriend. U werkte als privélerares Engels van februari tot september 2017. Bij uw terugkomst in het land verklaart u steeds voorzichtig te moeten zijn. U hoorde constant over ontvoeringen en diende alle beperkingen en gebreken die gelden in het land te ondergaan. In juni 2017 vond er een betoging plaats in uw stad, u was in de buurt van deze betoging maar nam niet deel. Op 16 juli 2017 ondertekende u de petitie tegen het voorstel van de president om de grondwettelijke raad te veranderen. U verklaart eveneens sympathisant te zijn van Primero Justicia maar bent geen lid van deze beweging. U besloot eveneens geen 'carnet de patria' of vaderlandskaart te hebben willen aanvragen en daardoor verschillende voordelen die de staat biedt te zijn ontzegd. U verklaart een gebrek aan vrijheid te ervaren en zich onveilig te voelen. U vreest criminelen omdat zij iemand die in het buitenland verbleef als welvend beschouwen waardoor u een verhoogd risico zou lopen om door hen aangevallen te worden. U besloot Venezuela te verlaten en ging per auto naar Colombia. Van daar nam u het vliegtuig naar Parijs om van daar per trein naar België te reizen, waar u op 14 november 2017 aankwam. Op 28 november 2017 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Uw dochter reisde op 14 juni 2018 naar België en diende op 19 juni 2018 een eigen verzoek om internationale bescherming in. Er werd afstand gedaan van dit verzoek.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw origineel paspoort, twee geboortecertificaten en een kopie van uw 'taks ID' kaart van de Verenigde Staten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen komt niet naar voren dat u enige persoonlijke vrees voor vervolging zou dienen te koesteren. De redenen die u aanhaalt zijn allen gelinkt aan de algemene situatie van Venezuela en houden geen persoonlijke vrees voor vervolging in noodzakelijk voor de erkenning van de vluchtelingenstatus, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Op geen enkel moment vermeldt u enige problemen gekend te hebben in Venezuela buiten de gevolgen van de algemene situatie in het land. U heeft het over de steun die u ontloopt wanneer u geen vaderlandskaart heeft en de situatie van onveiligheid (notities persoonlijk onderhoud p.12). **U haalt louter hypothetische risico's aan wanneer er wordt gepolst naar de risico's die u zou lopen bij een terugkeer naar Venezuela.** U verklaart te vrezen voor uw leven omdat u niet weet wat de toekomstige acties van de overheid zullen zijn tegenover leden van de oppositie of tegenover degenen die de overheid niet steunen en haalt eveneens een risico op geweld door gewapende groepen aan (notities persoonlijk onderhoud p.17). U zou echter nog nooit enige problemen hebben gekend, noch met de autoriteiten noch met enige gewapende groepen (notities persoonlijk onderhoud p.12). **Er valt echter geen enkele reden te onderscheiden waarom u persoonlijk geïsoleerd zou worden.** U verklaart namelijk nooit politiek actief te zijn geweest. Hoewel u verklaart de regering niet te steunen heeft u zich nooit actief geëngageerd bij enige oppositieactiviteiten. U bent een sympathisant van Primero Justicia maar heeft zich niet bij deze of enige andere oppositiepartij aangesloten (notities persoonlijk onderhoud p.12) en uw enige politieke daad bestond er in de petitie tegen het ontbinden van het parlement te ondertekenen (notities persoonlijk onderhoud p.15). U verklaart verder nooit met enige politieke partij of beweging te hebben samengewerkt en enkel binnen uw familie uw politieke mening te hebben duidelijk gemaakt (notities persoonlijk onderhoud p.14).

Daarnaast was u in juni 2017 enkel in de buurt van een betoging maar heeft u hier of aan enige andere manifestatie niet deelgenomen (notities persoonlijk onderhoud p.4 en p.13). **Er kan derhalve absoluut niet gesteld worden dat u ook maar enigszins politiek actief was en om die reden het risico op vervolging zou lopen.** U stelt dat de autoriteiten op de hoogte zijn van uw sympathie voor de oppositie door uw kiesgedrag, het ondertekenen van deze petitie en door het feit dat u geen vaderlandskaart aanvraagt (notities persoonlijk onderhoud p.14). Echter, u zou nooit aangesproken zijn geweest op het feit dat u de oppositie zou steunen (notities persoonlijk onderhoud p.14). Derhalve kan allerminst worden gesteld dat u actief zou worden opgespoord en bij een terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Niet alleen zijn daar geen aanwijzingen toe, de situatie is niet van die aard dat iedereen die ook maar enige sympathie koestert voor de oppositie zonder daarbij politieke activiteiten te ontwikkelen vervolging dient te vrezen. **Waar u daarnaast verklaart te vrezen voor uw veiligheid aangezien u als iemand die terugkeert uit het buitenland beschouwd zal worden als iemand die bemiddeld is en om die reden een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van criminele feiten, kan ook dit niet weerhouden worden als een element dat leidt tot een beschermingsstatuut. U wijst verder op gewapende groeperingen als de collectivos. Ook op dit vlak kan niet u aangeven wat het specifieke risico dat u loopt inhoudt.** Opnieuw heeft u het enkel over de algemene situatie in het land waarbij u de socio-economische situatie van het land aanhaalt. Nooit zou u al persoonlijk benaderd zijn geweest door deze groeperingen (notities persoonlijk onderhoud p.17). **Derhalve kunt u op geen enkel vlak enige persoonlijke feiten aanhalen die er op wijzen dat u wel degelijk een verhoogd risico op vervolging zou lopen in de zin van de Conventie van Genève.**

Daarnaast zijn er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen.

U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

*Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).*

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. U verklaart namelijk in een goede financiële situatie te hebben verkeerdt bij uw terugkeer naar Venezuela. U verbleef bij uw schoonmoeder en was actief als privélerares Engels. U kreeg daarnaast nog financiële hulp van de vader van uw dochter die nog in de Verenigde Staten verbleef. U verklaart dat het voor u niet noodzakelijk was naast uw activiteiten als privélerares nog ander werk te zoeken (notities persoonlijk onderhoud p.7-8). Daarmee geeft u duidelijk aan dat uw situatie houdbaar was en niet kan worden beschouwd als een dergelijke preciaire situatie die aanleiding kan geven tot een statuut van subsidiaire bescherming. Er kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes.

Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid is, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. U legt enkel documenten neer die uw nationaliteit en uw identiteit aantonen en een bewijs van uw verblijf in de Verenigde Staten, wat in deze niet ter discussie staat. Op geen enkele manier kunnen deze documenten enige aanwijzing vormen voor mogelijke vervolging aan dewelke u zou worden blootgesteld bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U verwees immers enkel naar de algemene situatie, en toont op geen enkele manier aan dat u een persoonlijk en verhoogd risico loopt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 25 januari 2019 een schending aan van “artikel 1A (2) van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève”, “artikels 48/3,48/4 van de wet van 15 december 1980”, “de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980”, “het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen)”, “beoordelingsfout”.

Verzoekster haalt de redenen van de bestreden beslissing aan.

Verzoekster betoogt dat kan worden verwacht dat verweerder een correct en genuanceerd beeld schetst van het politiek engagement van verzoekster, wat *in casu* niet het geval is. Verzoekster stelt vast dat niet wordt betwist dat “verzoekster al voor 2006 publiek haar oppositie aan het chavisme uitte door meermaals een petitie te tekenen voor het ontslag van de president Chavez” en dat evenmin wordt betwist dat “zij om die reden op socio-economisch vlak gediscrimineerd werd : zij kreeg minder kansen dan andere personen om toen zij bij staatsbedrijven voor promotie solliciteerde”. Daargelaten of dit als een vervolging kan worden beschouwd, is dit volgens verzoekster op zich een discriminatie op basis van haar politieke overtuiging. Verzoekster wijst er tevens op dat ze een tweede petitie heeft getekend. Zij voert aan dat haar politiek engagement bekend is bij de autoriteiten.

Verzoekster haalt aan dat de vraag naar de gevolgen van dit politiek engagement, in andere woorden van het risico op vervolging of op ernstige schade voor verzoekster, tot de tweede fase van het onderzoek behoort. Zij betoogt dat het CGVS niet zomaar kan stellen dat het politiek engagement van verzoekster zo goed als onbestaande is, en niet bekend zou zijn door de autoriteiten.

Verzoekster stelt dat kan worden aangenomen dat “*verzoekster een beperkt maar reëel engagement heeft en het CGVS mag niet stellen dat zij helemaal geen politiek engagement of dat haar beperkt politiek engagement niet bekend zou zijn door de autoriteiten.*”.

Waar het CGVS stelt dat het zou blijken uit informatie dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk mensen zouden viseren die een centrale rol spelen, betoogt verzoekster dat het CGVS niet verwijst niet een specifiek stuk om deze bewering te staven. Zij haalt aan dat de COI Focus van 20 april 2018 echter het absolute tegendeel stelt: “*les personnes ciblées par ces violations sont toutes les voix critiques envers le gouvernement, par excellence des opposants politiques, des défenseurs des droits humains, des journalistes, mais bien d'autres aussi au profil moins déterminé, comme par exemple du personnel médical révélant des données en matière de santé publique qui pourraient contrarier la classe dirigeante.*”(p. 45). Verzoekster haalt verder aan dat het rapport “*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*” van juni 2018 (stuk 3), niet stelt dat “*enkel personen die een zichtbare rol speelden in de oppositie geviseerd worden*”, maar dat onder meer wordt gesteld dat “*mensen die een anti-overheidstem hebben geuit, mensen geaffilieerd met de universiteit (zoals het geval is van verzoeker en zijn vrouw) en mensen die louter hebben deelgenomen aan een manifestatie vervolgd kunnen worden*” (p. 23, p. 35, p. 39).

Verzoekster benadrukt dat het feit dat zij niet officieel deel uitmaakte van een partij niet weg neemt dat zij haar oppositie geuit heeft. Ze haalt aan dat “*het van belang is naar de geschiedenis te kijken van de Venezolaanse politiek*” en stelt dat uit “*het rapport van OSAR " Venezuela : situation des opposants politiques" van oktober 2018, blijkt (stuk 4, p.3) dat de repressie van de oppositie volgend op de manifestaties van 2017 op veel grotere schaal werd doorgevoerd en de meest ernstige was in de geschiedenis van Venezuela*”. Ze stelt dat dit aantoont dat de situatie in Venezuela op vlak van politieke vrijheden steeds gedegradeerd is. Verzoekster wijst op het feit dat de repressie van politieke opposanten in Venezuela streng is toegenomen, zodat de vaststelling dat verzoekster tot vandaag geen problemen heeft gekend niet wil zeggen dat dit vandaag de dag niet het geval zou zijn.

Verzoekster voegt eraan toe dat deze “*laatste dagen*” dramatische en verregaande evoluties plaatsvonden (stuk 5), en het raden is welke richting het land nu neemt.

Wat betreft verzoeksters profiel van terugkeerder en het risico op crimineel geweld, stelt verzoekster dat niet betwist wordt dat zij lange tijd in de Verenigde Staten verbleef. Zij meent dat zij om die reden als welvarend beschouwd zal zijn en dus een hoger risico op ontvoering loopt. Verzoekster wijst erop dat er een hoog risico op ontvoering is in Venezuela en verwijst naar de COI Focus van juli 2018 waarin wordt gesteld dat “*l'extorsion, l'assassinat sur contrat et le kidnapping sont des pratiques courantes.*”. Verzoekster stelt dat de personen die als welvarend beschouwd kunnen worden een hoger risico lopen dan de andere personen (stuk 6), maar dat het niet enkel de heel rijken zijn die dit risico lopen, maar ook de middenklasse of zelfs de gewone Venezolaan, “*in het kader van een expres ontvoering waarin het gevraagde bedrag lager is om rentabiliteit te verhogen*”. Verzoekster benadrukt dat zij dus wel aantoont dat zij een verhoogd risico loopt op ontvoering omwille van het feit dat zij als welvarend beschouwd wordt. Verzoekster verklaart ook dat zij het goed stelde in Venezuela omwille van het feit dat zij ook financieel geholpen is door haar partner die in de VS woont. Verzoekster wijst erop dat dit risico ook moet worden beoordeeld “*in het licht van de algemene veiligheidssituatie en de straffeloosheid die uitgebreid in de COI Focus van Juli 2018 wordt beschreven. Venezuela is het meest gewelddadig land in de wereld in straffeloosheid ligt hoger dan 90%.*”.

Verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad (nr. 212 586 van 20 november 2018) en betoogt dat de situatie van verzoekster, die als welvarend beschouwd kan worden, grondig en voorzichtig moet worden onderzocht. Verzoekster betoogt dat de algemene stelling in de bestreden beslissing te weinig rekening houdt met de situatie in Venezuela en het specifiek profiel van verzoekster. Ze wijst erop dat het CGVS geen enkele risicoanalyse heeft gevoerd maar zich beperkt tot het vaststellen dat verzoekster tot nu toe niet benaderd werd door criminele groeperingen, met andere woorden dat zij nog niet ontvoerd werd.

Inzake de carnet de la patria verwijst verzoekster naar de reeds aangehaalde COI Focus (p. 63). Zij wijst erop dat uit bijkomende informatie blijkt dat “*het verkrijgen van dit document niet zomaar een formaliteit is, maar dat de informatie die gegeven moet worden ook persoonlijke gegevens inhoud zoals het maandelijks inkomen, zijn sociale media accounts, zijn lidmaatschap van sociale organisaties, politieke partijen of andere organisaties enz... (zie stuk 7), p. 3*” en dat “*dit document gebruikt wordt om andere doelen dat louter toegang tot diensten en voedsel maar ook gebruikt wordt om sociale controle uit te voeren op de bevolking*”.

Verzoekster betoogt dat het verkrijgen van een Carnet de la Patria dus een risico inhoudt dat *“haar levensparcours bekend zou zijn door organisaties die hand in hand met de autoriteiten werken, zoals de collectivos en naast politieke repressie ook criminele activiteiten voeren”* en dat dit het risico op ontvoering nog zou verhogen *“aangezien haar profiel van persoon die lange tijd in de VS leefde dan nog bekender zal zijn”*. De gevolgen van het niet hebben van een Carnet de la Patria, namelijk discriminatie in de toegang tot goederen en diensten en toeschrijving van het profiel van opposant, moeten volgens verzoekster in dit licht onderzocht worden. Op zijn minst moet dit volgens verzoekster als een opstapeling van verschillende discriminaties beschouwd worden en moet er worden aangenomen dat dit een verhoogd risico op vervolging inhoudt omwille van de al dan niet toegeschreven politieke overtuiging van verzoekster.

Wat betreft de subsidiaire bescherming stelt verzoekster dat van belang is *“eerst te kijken naar de algemene situatie in Venezuela (a), vervolgens de specifieke situatie van verzoeker en zijn gezin te analyseren (b) en tenslotte verder in te gaan op de vraag of er al dan niet een binnenlands conflict aan de gang is in Venezuela, tussen de autoriteiten, hun milities, de criminele bendes en de oppositie (c).”*.

Verzoekster wijst op de *“ernst van de algemene situatie”*, de *“ernstige voedseltekorten”*, de *“volledig falende gezondheidszorg”*, de *“extreem hoge moordcijfers”*, de *“instorting van de gezondheidszorg”*, de *“hyperinflatie, de afwezigheid van medicijnen en medische uitrusting”*, de *“afwezigheid van overheidsdata”*, de voedselcrisis en de *“bijzondere nood aan internationale bescherming - al is het tijdelijk - voor grote aantallen gevluchte Venezolanen”*. Verzoekster citeert dienaangaande uit *“COI Focus: Vénézuëla: situation sécuritaire”* van 20 april 2018, *“United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2017 - Venezuela”* van 16 juli 2018, *“Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018 opgesteld door het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten, *“The collapse of the Venezuelan health system”* van 7 april 2018 door *“The Lancet”*, en *“Guidance note on the outflow of Venezuelans”* van maart 2018 van UNHCR.

Verzoekster stelt dat de specifieke omstandigheden eigen aan verzoekster ook in overweging moeten genomen worden: *“zij is een alleenstaande vrouw, die lang in het buitenland woonde, en dus een hoger risico op ontvoering loopt aangezien zij beschouwd wordt als bemiddeld, en geen Carnet de la Patria kan of wilt aanvragen aangezien dit het voormeld risico nog verhoogt, en dus op economisch vlak gediscrimineerd zal worden aangezien zij geen toegang zal krijgen tot betaalbare goederen en diensten. Daarnaast heeft haar dochter de Amerikaanse nationaliteit wat het risico nog verhoogd aangezien de animositeit van de Venezolaanse autoriteiten, en bui uitbreiding de collectivos die voor deze autoriteiten de politieke repressie voeren tegen de personen die aan de verenigde staten gelinkt kunnen worden.”*

Tot slot stelt verzoekster dat *“er een binnenlands conflict aan de gang is in Venezuela, tussen de autoriteiten, hun milities, de criminele bendes en de oppositie. Het feit dat het grootste deel van het geweld gepleegd wordt door de overheid en de criminele bendes laat niet toe te beschouwen dat er geen gewapend conflict bestaat”*.

Verzoekster vraagt om de *“beslissing van het CGVS te hervormen en aan de verzoeker de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen; in ondergeschikte orde de beslissing van het CGVS te hervormen en aan de verzoeker het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen; in uiterst ondergeschikte orde, de dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde hem verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen.”*.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster:

“3) UN, Office of the High Commissioner, Human rights violation in Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight, Juni 2018

4) OSAR, Situation des opposants politiques, 15 octobre 2018

5) The Guardian, Venezuela crisis: US pulls out staff and tells citizens to 'strongly consider' leaving, 25 januari 2019

6) La Libre Belgique, La nouvelle tendance ets au « kidnapping express » : de plus petites rançons pour plus de rentabilité, 21 september 2017

7) *Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Venezuela : information sur la carte de la patrie (carnet de la patria), y compris sur la procédure de délivrance, l'utilisation et les caractéristiques physiques; étendue de la distribution de la carte de la patrie (2016-mai 2018), 18 May 2018, VEN106113.EF, available at: <https://www.refworld.org/docid/5b2bb80c7.html>*.

Bij aanvullende nota van 28 november 2019 legt verweerder volgende stukken neer :

*“COI Focus Venezuela: Situation socio-économique van 20 april 2018
Venezuela. Situational update and 2019 outlook.
Venezuela blackout. With the electricity out, I can't get my chemo.
Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout.
10 things you need to know about Venezuela's human rights crisis.
AI – Venezuela 2017-2018
The Darkest Hours. Power Outages Raise the Temperature in Venezuela.
Venezuela. All you need to know about the crisis in nine charts.
Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen.
The Maduro diet: food v. freedom in Venezuela.
Venezuelans turn to food production amid crisis.
Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela.”*

In voornoemde aanvullende nota wordt tevens verwezen naar de COI Focus “Venezuela: Situation Sécuritaire” van 4 april 2019 en de COI Focus “Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019.

In een aanvullende nota voegt verwerende partij op 4 december 2019 volgende URL's van volgende rapporten toe:

IACHR, “*Situation of Human Rights in Venezuela: Democratie Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report*” van december 2017, p. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op [“https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf”](https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf) of op [“https://reliefweb.int”](https://reliefweb.int); OCHCR, “*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight*” van juni 2018, beschikbaar op [“https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf”](https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf) of op [“https://reliefweb.int”](https://reliefweb.int); de COI Focus Venezuela: “*Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019, beschikbaar op [“https://www.eg-vs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf”](https://www.eg-vs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf) of op [“https://www.cqvs.be/nl”](https://www.cqvs.be/nl); de COI Focus Venezuela: “*Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019, beschikbaar op [“https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf”](https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf) of op [“https://www.cavs.be/nl”](https://www.cavs.be/nl); en OHCHR : “*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*”, van juli 2019, beschikbaar op [“https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx”](https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx) of op [“https://www.ohchr.org”](https://www.ohchr.org). Ook wordt verwezen naar de COI Focus Venezuela: “*Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019.

In een aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting door verzoekende partij met verwijzingen naar twee arresten van de Raad.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster verklaart haar land van herkomst te zijn ontvlucht omwille van de slechte algemene situatie en de onveiligheid. Ze haalt tevens aan dat haar voordelen werden ontzegd omdat ze niet over een *carnet de la patria* beschikte (notities van het persoonlijk onderhoud van 9 augustus 2018 (hierna: notities), p. 12).

2.4.2. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, moet er sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging. De toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 veronderstelt eveneens een reëel risico op ernstige schade. Deze vrees moet gegronde, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. De Raad moet ten dezen tevens oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie (UNHCR, "*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*", Genève, 1979, nrs. 40, 41, 195, 196 en J. Hathaway, "*The law of refugee status*", Butterworths, Toronto, 1991, blz. 72).

2.4.3. Uit verzoeksters verklaringen kan slechts blijken dat de door haar aangehaalde problemen kaderen in de algemene situatie in het land. Zo had ze het over de steun die ze misloopt omdat ze geen *carnet de la patria* heeft en haalde ze de situatie van onveiligheid aan (notities, p. 12). Verder haalde verzoekster louter hypothetische risico's aan die ze zou lopen bij een terugkeer naar Venezuela. Ze gaf aan te vrezen voor haar leven omdat ze niet weet wat de toekomstige acties van de overheid zullen zijn tegenover leden van de oppositie of tegenover degenen die de overheid niet steunen en wees eveneens op een risico op geweld door gewapende groepen (notities, p. 17). Verzoekster verklaarde echter dat ze nooit enige problemen heeft gekend, noch met de autoriteiten, noch met enige gewapende groepen (notities, p. 12, p. 17).

2.4.4. Voorts kan uit verzoeksters verklaringen niet ontwaard worden dat zij in Venezuela persoonlijk geïnterviewd werd omwille van een voorgehouden politiek engagement. Zo blijkt dat ze nooit politiek actief was. Verzoekster stelt wel dat ze haar ongenoegen met de regering had geuit in 2006 toen ze als werkzaam was in de administratie van de douane, en de petitie tegen president Chavez had getekend. Verzoekster is daarop vertrokken naar de Verenigde Staten en heeft er 11 jaar gewoond tot ze gedepoteerd werd als illegale migrant. Verzoekster werd bij haar terugkeer naar Venezuela niet gevolgd, laat staan vervolgd. Hoewel verzoekster verklaarde de regering niet te steunen heeft ze zich niet actief geëngageerd bij enige oppositieactiviteiten. Verzoekster stelt dat ze sympathisant was van Primero Justicia maar heeft zich niet bij deze of enige andere oppositiepartij aangesloten (notities, p. 4, p. 12, p. 15). Verzoeksters enige politieke daad bestond erin het verzamelen van handtekeningen te steunen voor de petitie tegen het ontbinden van het parlement en deze te ondertekenen ("*Later, in juli, ik heb openlijk meegedaan in het verzamelen van handtekeningen, het heette 'Plesbicito', daarbij hebben de mensen hun totale desakkoord uitgedrukt met het voorstel van president Maduro van mei 2017 om een grondwettelijk assembly te veranderen. We hebben onze ontevredenheid met zijn plan uitgedrukt. Nooit werd dit voorstel in een referendum voorgesteld. Ze deden het als een verkiezing, toen het ja was en dan hebben ze het nieuwe assembly opgericht.*" notities, p. 12; "*Heeft u ooit deelgenomen aan politieke meetings of vergaderingen?*", "*16.07.2017, dat was toen we die handtekeningen verzamelden.*", "*Hoe vaak was dat dan?*", "*Eén keer.*", p. 13). Verzoekster gaf echter aan dat ze hierdoor geen problemen kende ("*U zegt openlijk die handtekeningen te hebben verzameld, kreeg u daar enige problemen door?*", "*Tot ik vertrok keek ik erg uit, specifiek daardoor had ik geen problemen. Maar ik weet niet wat er in de toekomst zal gebeuren voor mensen die hieraan hebben deelgenomen.*", notities, p. 12).

Bovendien blijkt uit haar nadere verklaringen dat verzoekster slechts een kleine rol had bij de petitie en zich beperkte tot het ondertekenen van de petitie en het betuigen van steun (*“Wat deed u dan precies tijdens die vergadering of om die handtekeningen te verzamelen?”*, *“Ik kwam er aan en heb de documenten en de petitie getekend. Ik heb niet gewerkt met de groep die de handtekeningen verzamelde, ik heb enkel mijn mening gegeven en mijn steun.”*, notities, p. 13).

Verzoekster verklaarde verder nooit met enige politieke partij of beweging te hebben samengewerkt en enkel binnen haar familie haar politieke mening te hebben duidelijk gemaakt (notities, p. 14). Daarnaast stelde verzoekster dat ze in juni 2017 toevallig in de buurt van een betoging was, maar dat ze noch aan deze, noch aan enige andere manifestatie heeft deelgenomen (*“Ze zeggen dat er een betoging was in juni 2017, zoals het er staat lijkt het alsof ik actief heb deelgenomen. Ik was op de plaats van de betoging, ik kwam voorbij, maar ik deed niet mee.”*, notities, p. 4; *“U praatte u al over een demonstratie maar heeft u ooit deelgenomen aan een betoging?”*, *“In die in Puerto Cabello ben ik voorbijgekomen en even gebleven maar ik wist wat zou gebeuren, dat de nationale wacht zou komen.”*, *“Als u zegt dat u er bleef, bleef u dan gewoon ter plekke of deed u ook mee?”*, *“Nee, ik was bang om mee te doen, ik was bang dat me iets zou kunnen overkomen.”*, notities, p. 13). Uit voorgaande kan slechts worden afgeleid dat verzoekster niet politiek actief was. Aldus is geenszins aannemelijk dat verzoekster omwille hiervan een risico op vervolging zou lopen. De verwijzing in de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota naar het geringe politieke profiel is in casu niet relevant nu verzoekster geen politieke activiteiten van betekenis had.

2.4.5. Verder houdt verzoekster voor dat de autoriteiten op de hoogte zijn van haar sympathie voor de oppositie door haar kiesgedrag, het ondertekenen van deze petitie en door het feit dat ze geen *carta de la patria* aanvraagt (notities, p. 14). Verzoekster gaf aan dat ze nooit aangesproken werd op het feit dat ze de oppositie zou steunen (notities, p. 14). Aldus kan niet blijken dat verzoekster in de negatieve aandacht stond en bij een terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Niet alleen zijn daar geen aanwijzingen toe, de situatie is niet van die aard dat iedereen die ook maar enige sympathie koestert voor de oppositie zonder daarbij politieke activiteiten te ontwikkelen vervolging dient te vrezen. *“Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (*“Office of the United High Commissioner for Human Rights (OHCHR), Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight, 07/06/2018”* p. 33-38, zoals geciteerd in *“COI Focus: Venezuela: situation sécuritaire”* van 4 april 2019 en neergelegd bij het verzoekschrift). Uit de informatie in het administratief dossier en bij de aanvullende nota neergelegd blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gaan en dat hierbij personen geïdentificeerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. *“Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018, opgesteld door OHCHR en geconsulteerd in *“COI Focus: Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019, spreekt in dezelfde zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 33-38). *“Amnesty International”* stelt dat er in januari 2019 *“targeted executions”* plaatsvonden *“based on the profile of the victims”*, zijnde *“young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media”* (*“Amnesty International (AI), Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela”* van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geconsulteerd in *“COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019). Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij

hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard. Volgens de NGO "Observatorio Venezolano de la Conflictividad Social" (OVCS) vinden er de laatste jaren telkens een 10000-tal protesten plaats. In 2019 zouden GNB (Guardia nacional bolivariana), de PNB (Policía nacional bolivariana), de FAES (La Fuerza de acciones especiales) en sommige staats- en gemeentelijke politiediensten tijdens bepaalde politieke protesten opzettelijk buitensporig geweld hebben gebruikt om angst te zaaien en verdere protesten te ontmoedigen.

2.4.6. Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanhaalt dat het rapport "*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*" van juni 2018 (stuk 3), niet stelt dat "enkel personen die een zichtbare rol speelden in de oppositie geïdoleerd worden", maar dat onder meer wordt gesteld dat "mensen die een anti-overheidstem hebben geuit, mensen geïdoleerd met de universiteit (zoals het geval is van verzoeker en zijn vrouw) en mensen die louter hebben deelgenomen aan een manifestatie vervolgd kunnen worden" (p. 23, p. 35, p. 39)", kan de Raad niet vaststellen dat "verzoeker en zijn vrouw" geïdoleerd zijn met de universiteit. De Raad gaat ervan uit dat dit een materiële vergissing betreft.

2.4.7. Uit de beschikbare landeninformatie in het administratief dossier en bij aanvullende nota's blijkt dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard. Volgens de NGO "Observatorio Venezolano de la Conflictividad Social" (OVCS) vinden er de laatste jaren telkens een 10.000-tal protesten plaats. In 2019 zouden GNB (Guardia nacional bolivariana), de PNB (Policía nacional bolivariana), de FAES (La Fuerza de acciones especiales) en sommige staats- en gemeentelijke politiediensten tijdens bepaalde politieke protesten opzettelijk buitensporig geweld hebben gebruikt om angst te zaaien en verdere protesten te ontmoedigen. Ook de door de overheid bewapende *colectivos* gebruiken soms geweld tegen demonstranten, vaak in overleg met de veiligheidstroepen. In vele gevallen leidden deze acties zelfs tot doden en ernstig gewonden. De impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 wordt in de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019 opgenomen. In juni 2019 wint Cedoca bij mensenrechtenactivist C.A.R. informatie in per e-mail over de impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 op de veiligheidssituatie in Venezuela. Deze geeft aan dat de situatie voor de burgerbevolking onveranderd slecht blijft. De hoofdstad Caracas en andere Venezolaanse steden blijven geteisterd worden door wijdverspreid crimineel en ander geweld en horen tot de gevaarlijkste steden ter wereld. Tegelijk wordt de repressie van tegenstanders van het Maduro-regime opgevoerd. *Colectivos* manifesteren zich nadrukkelijk in de steden en in de grensgebieden. Voorts stelt deze COI dat Juan Guaidó verzwakt uit de mislukte staatsgreep komt: "De aanhangers van Guaidó vallen na het falen van de opstand moeilijker te mobiliseren en velen ontvluchten het land. Dit dwingt Juan Guaidó ertoe in te zetten op een onderhandelde oplossing, temeer omdat zijn oppositiebeweging niet over een gewapende arm beschikt. Het slagen van de onderhandelingen voor een regimewissel hangt voor een groot stuk af van de positie die het leger en de veiligheidsdiensten innemen". Anderzijds wordt ook opgemerkt dat "het optreden van de autoriteiten tegen oppositiepolitici na de poging tot staatsgreep op 30 april een paar dagen op zich liet wachten. Dit vormt mogelijk een aanwijzing dat de steun van het leger en van andere staatsinstellingen aan het Maduro-regime afkalft. Experts omschrijven de huidige situatie als "een catastrofale patstelling", die de humanitaire nood situatie in het land verergerd".

2.4.8. Uit voorliggende informatie kan aldus worden afgeleid dat de politieke en veiligheidssituatie in Venezuela verontrustend blijft. De Raad kan uit de informatie in het administratief dossier, bij het verzoekschrift of bij de aanvullende nota neergelegd, vaststellen dat Venezuela een economisch en sociaal ontredde maatschappij is en dat de politieke repressie aanhoudt, maar dat er thans nog geen sprake is van een systematische vervolging van personen omwille van politieke redenen in die zin dat het louter deelnemen aan een betoging als student of als lid of sympathisant van de oppositie onvermijdelijk zal leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten.

2.4.9. Daarom kan het loutere feit dat verzoekster – al of niet – aan enkele politieke acties zou hebben deelgenomen in Venezuela op zich niet volstaan om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Bovendien werd verzoeksters paspoort afgeleverd op 23 juni 2017 door de Venezolaanse autoriteiten, en dus nadat zij de petitie tekende in mei 2017 en nadat zij "voor 2006 publiek haar oppositie aan het chavisme uitte door meermaals een petitie te tekenen voor het ontslag van de president Chavez", zoals zij in haar verzoekschrift aanhaalde. Verzoeksters gedrag kan niet verzoend worden met haar bewering uit angst voor de Venezolaanse autoriteiten haar land te moeten ontvluchten.

2.4.10. Ook waar verzoekster aangaf dat ze gewapende groeperingen als de *colectivos* vreest, blijft zij algemeen. Verzoekster gaf aan dat ze in het verleden geen problemen kende met de *colectivos* (notities, p. 17). Verzoekster haalde verder aan dat ze een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van criminele feiten aangezien ze, als terugkeerder uit het buitenland, beschouwd zal worden als iemand die bemiddeld is (notities, p. 18). Dit betreft echter een loutere bewering die verzoekster niet kan staven en die hoe dan ook geen verband houdt met de criteria in de conventie.

Bovendien woonde verzoekster in de Verenigde Staten van 2006 tot januari 2017 – wanneer zij naar Venezuela werd gedeporteerd (notities, p. 5) – en haalde zij geen enkel incident aan waarbij zij omwille van haar voorgehouden toegeschreven bemiddeld profiel zou gevisieerd zijn.

2.4.11. De neergelegde internetartikels en rapporten over gebeurtenissen in Venezuela is een loutere verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, waarin verzoekster zelf niet vermeld wordt, en volstaan dus niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier - gelet op wat voorafgaat - in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.4.12. Gelet op voorgaande kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster geen persoonlijke incidenten, bedreigingen of een persoonlijke vrees aanhaalt.

2.4.13. Niettemin verzoekster meermaals werd gevraagd naar de concrete aanleiding voor haar vertrek uit Venezuela bleef verzoekster algemeen verwijzen naar de algemene situatie. De Raad stelt vast dat de door verzoekster aangehaalde feiten – de socio-economische en onveiligheidssituatie; haar algemene verwijzing naar de *colectivos*; haar vrees het slachtoffer te worden van criminele feiten ingeval van terugkeer uit het buitenland omdat ze als bemiddeld beschouwd zou worden – geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, te weten ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

2.4.14. De overige door verzoekster voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Verzoeksters paspoort, identiteitskaart, “*taxpayer identification number*” (Verenigde Staten), geboortakte en geboorteregistratie betreffen verzoeksters identiteit en nationaliteit en haar verblijf in de Verenigde Staten. Deze elementen worden echter niet betwist en vormen geen aanwijzing voor mogelijke vervolging ingeval van terugkeer naar Venezuela.

2.4.15. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het formuleren van loutere beweringen maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.16. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uitmaakt van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.”

“[d]e [...] termen “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker*”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, C-465/07, § 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, *sub b*, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, *sub c*, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd” (*Ibid.*, § 28).

Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), “*M'Bodj t. Belgische Staat*”, C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat uit “*artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen*” (punt 33).

Het HvJ stelt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*” en dat “*de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen*” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet:

“*a) de Staat;*

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”.

“*hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst*” (punt 35).

In punt 36 vervolgt het Hof: *“Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld”* en die zich voordoet in zijn land van oorsprong. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de verzoekster om internationale bescherming in haar land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben *“op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *“Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”*, C-465/07, § 32).

Waar verzoekster, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde feiten als deze aan de basis van haar vraag om als vluchteling te worden erkend, wordt niet ontkend of betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten door de Venezolaanse autoriteiten, doch dat verzoekster geen dergelijk profiel van een opposant heeft. Zoals hoger gesteld, dient de beoordeling te gebeuren op individuele wijze in de zin van artikel 4, § 1, van de Richtlijn 2011/95/EU.

De Raad kan dan ook verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekster haar voorgehouden politieke vervolging niet heeft aangetoond en evenmin aannemelijk maakt zich met politiek te hebben ingelaten, laat staan een profiel heeft dat beantwoordt aan de kenmerken zoals aangegeven in de boven geciteerde mensenrechtenrapporten (*“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van juni 2018, opgesteld door OHCHR, *“Amnesty International” Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela* van 14 mei 2019, p. 4 - 6, zoals geciteerd in *“COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019).

In de mate dat verzoekende partij haar ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet nog probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, betoogt zij dat de levensomstandigheden dermate slecht zijn en precair blijven dat niet kan verwacht worden dat zij terugkeert naar haar land. Verzoekster wijst op de *“ernst van de algemene situatie”*, de *“ernstige voedseltekorten”*, de *“volledig falende gezondheidszorg”*, de *“extreem hoge moordcijfers”*, de *“instorting van de gezondheidszorg”*, de *“hyperinflatie, de afwezigheid van medicijnen en medische uitrusting”*, de *“afwezigheid van overheidsdata”*, de voedselcrisis en de *“bijzondere nood aan internationale bescherming - al is het tijdelijk - voor grote aantallen gevluchte Venezolanen”*. Verzoekster citeert dienaangaande uit *“COI Focus: Vénézuela: situation sécuritaire”* van 20 april 2018, *“United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2017 - Venezuela”* van 16 juli 2018, *“Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018 opgesteld door het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten, *“The collapse of the Venezuelan health system”* van 7 april 2018 door *“The Lancet”*, en *“Guidance note on the outflow of Venezuelans”* van maart 2018 van UNHCR. Verzoekster stelt dat de specifieke omstandigheden eigen aan verzoekster ook in overweging moeten genomen worden: *“zij is een alleenstaande vrouw, die lang in het buitenland woonde, en dus een hoger risico op ontvoering loopt aangezien zij beschouwd wordt als bemiddeld, en geen Carnet de la Patria kan of wilt aanvragen aangezien dit het voormeld risico nog verhoogt, en dus op economisch vlak gediscrimineerd zal worden aangezien zij geen toegang zal krijgen tot betaalbare goederen en diensten. Daarnaast heeft haar dochter de Amerikaanse nationaliteit wat het risico nog verhoogd aangezien de animositeit van de Venezolaanse autoriteiten, en bij uitbreiding de collectivos die voor deze autoriteiten de politieke repressie voeren tegen de personen die aan de verenigde staten gelinkt kunnen worden.”*.

De Raad stelt vast dat de teneur van de verschillende rapporten en toegevoegde COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Voor zover verzoekende partij medische problemen heeft, wat niet kan blijken uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift, dient zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr.43611/11, *“F.G. e.a. / Sweden”*, §§ 111-112).

In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, *“J.K. e.a. / Sweden”*, §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in *“Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”*. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten *“are not able to obviate the risk by providing appropriate protection”* (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, *“NA. / The United Kingdom”*, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, *“F.H. v. Sweden”*, § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, *“H.L.R. / France”*, § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)”*. Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, *“Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk”*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, *“Y./Rusland”*, § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, *“Saadi/Italië”*, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, *“Mamatkulov en Askarov/Turkije”*, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, *“Müslim/Turkije”*, § 68).

Verzoekende partij kan niet stellen dat zij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan zij aantonen dat er omwille van de benarde sociaal-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Evenmin kan verzoekster aantonen dat zij buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, waardoor verzoekende partij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *“Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk”*, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, *“Salah Sheekh / Nederland”*, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *“M.S.S. / België en Griekenland”*, § 254).

De Raad neemt aan dat, zoals hoger en ook in het verzoekschrift aangehaald, de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kan meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Verzoekende partij was echter wel gehuisvest en leefde niet in armoede (verklaring DVZ, punt 10). Haar familie - moeder, vader, en twee zussen van verzoekende partij – en schoonfamilie wonen nog in Venezuela (verklaring DVZ, punten 13A en 17, notities, p. 9).

Bovendien heeft verzoekster in de periode dat zij terug in Venezuela was – na haar deportatie uit de Verenigde Staten – gewerkt als privé leerkracht Engels van februari tot augustus of september (notities, p. 7-8). Verzoekster gaf aan dat het voor haar niet noodzakelijk was om naast haar activiteiten als privélerares nog ander werk te zoeken en dat zij financiële hulp kreeg van haar vriend, en tevens de vader van haar dochter, die nog in de Verenigde Staten verbleef (*“Was het oké zo of zocht of wou u ander werk?”*, *“Het was genoeg, ik kreeg hulp van de vader van Nairobi, dus financieel was het goed.”*, notities, p. 8). Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus terecht een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezes. Wel integendeel, verzoekster stelde dat zij kon inwonen bij haar schoonmoeder in Venezuela en brengt voorts geen andere concrete redenen aan die haar persoon kan treffen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier of door verzoekende partij neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partij *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekster betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.5.3. Waar verzoekster zich nog bijkomend, en bij herhaling, steunt op de gewelddadige en willekeurige situatie in Venezuela, lijkt zij te wijzen op artikel 15, c), van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, dat identiek is aan artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU en omgezet is in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster stelt dat *“er een binnenlands conflict aan de gang is in Venezuela, tussen de autoriteiten, hun milities, de criminele bendes en de oppositie. Het feit dat het grootste deel van het geweld gepleegd wordt door de overheid en de criminele bendes laat niet toe te beschouwen dat er geen gewapend conflict bestaat”*.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Verzoekende partij kan er niet aan voorbijgaan dat deze wetsbepaling meerdere componenten bevat waaraan cumulatief moet worden voldaan. Het willekeurig geweld zoals in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft geen sociale inzinking of terugval omwille van een falende economische toestand ten gevolge van een bepaalde politieke conjunctuur: *“De Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ 30 januari 2014 (GK), *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”*, C- 285/12, punt 29). Het Hof vervolgt (in punt 30): *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”*. Het Hof besluit: *“Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de*

gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld’.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus “*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de “*Colectivos chavistas*” en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus “*Venezuela: Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK